

Merry Crisis and a Happy New Fear

Στις μέρες που ζούμε κανείς δε μπορεί να ξέρει πλέον για το τι θα κάνει αύριο. Ο σχεδιασμός του «τι κάνεις αύριο» έχει χαθεί. Ο κόσμος, και κυρίως εμείς οι μικρομεσαίοι, ζούμε στο σκοτάδι, ζούμε σ' ένα όνειρο που τρίζει. Ακόμα κι αυτό το όνειρο τελεί υπό διωγμό, αφού το δικαίωμα στο όνειρο έχει υποστεί ρωγμές, ο ενθουσιασμός αντικαθίσταται από την απογοήτευση, η αισιοδοξία από την απαισιοδοξία και ο φόβος από την οργή.

Οι ευχές των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς έχουν πλέον κοπάσει. Ως είθισται, Παραμονή του νέου έτους ο καθένας από εμάς κάνει τη δική του ευχή, «σίγουρα το έτος 2009 να είναι καλύτερο από αυτό που πέρασε, υγεία, αγάπη, χαρά ...». Πολύ θα ήθελα να ακούσω και τις ευχές των λεγόμενων «Φρουρών» της Παγκόσμιας Οικονομίας, αυτών που ελέγχουν και κινούν τα νήματα της τσέπης του καθενός από εμάς. Είμαι πεπεισμένος ότι η δική τους ευχή θα ήταν πιο συγκεκριμένη και όχι γενική και ανθρώπινη όπως οι δικές μας. Μήπως να ήταν: «**Merry Crisis and a Happy New Fear**».

Η Παγκόσμια Οικονομική κρίση αλλά και ο φόβος που διακατέχει τους ανθρώπους δεν ξεχωρίζει ούτε «φρουρούς», αλλά ούτε «στρατιώτες». Όλοι πλέον αρχίζουμε να φοβόμαστε, αλλά ο καθένας μας για ξεχωριστούς λόγους και πράγματα.

Οι **Τούρκοι** πολιτικοί φοβούνται ότι η νέα αμερικανική ηγεσία θα αλλάξει, έστω και ανεπίσημα, τη φιλική της στάση, με αποτέλεσμα οι αρχηγοί κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης να αρχίσουν να σκέφτονται αρνητικά ως προς την ένταξή της στην Ε.Ε.

Οι **Παλαιστίνιοι** φοβούνται από τους ανεξέλεγκτους βομβαρδισμούς των Ισραηλινών στρατευμάτων. Το αύριο γι αυτούς έχει σβηστεί, φοβούνται και συνάμα γεύονται τον παραγγονισμό της διεθνούς κοινότητας. Ο φόβος τους μετατρέπεται σε οργή και μόνη διέξοδός τους η παναραβική ίσως και πανισλαβική οργή. Και τότε να νιώσεις φόβο...

Οι **Κυβερνήσεις** φοβούνται να μη χάσουν το κύρος τους προς τους ψηφοφόρους τους, έχουν δηλαδή πολιτικό φόβο λόγω των επιπτώσεων που έπονται από την οικονομική ανασφάλεια. Φοβούνται ότι ο προϋπολογισμός τους δε θα εκτελεσθεί όπως ήθελαν αφού τα δημόσια έσοδα θα μειωθούν, με αποτέλεσμα οι ρυθμοί ανάπτυξης να μειωθούν δραματικά -έως και σε αρνητικό επίπεδο- και θα τεθούν αντιμέτωπες με το φόβο του δημοσίου δανεισμού. Σκέφτονται συνεχώς το βραχνά της ανεργίας, γι αυτό και μόνο το πολιτικό κόστος η κάθε τους πράξη, η κάθε τους απόφαση διεγείρεται από φόβο, κανείς πλέον δεν αποφασίζει.

Τα «**τραπεζικά κεφάλια**» φοβούνται την αύξηση των επισφαλή χρεωστών, ότι ο κόσμος δε θα αποπληρώνει τις υποχρεώσεις του με αποτέλεσμα τη δραματική μείωση της κερδοφορίας τους. Φοβούνται ότι θα ξεμείνουν από καταθέσεις, αφού πλέον δεν υπάρχει η αλληλοεμπιστοσύνη μεταξύ τραπεζών και πελατών. Φοβούνται την απόσυρση μεγάλων καταθετικών καφαλαίων από ξένους επενδυτές.

Ο **μικροεπιχειρηματίας** φοβάται ότι θα βρει κλειστές τις πόρτες των τραπεζών, ανησυχεί για την καθυστέρηση αποπληρωμής των υποχρεώσεων από πελάτες του,

καθώς και για τη μείωση της κατανάλωσης εσόδων, με αποτέλεσμα όλων αυτών να φοβάται περισσότερο για την αποστράγγιση των ταμείων του.

Ο **μισθωτός** φοβάται για τη θέση εργασίας του, την πτώχευση του εργοδότη του και συνεπώς τη μείωση του μισθού του.

Ο **φοιτητής** φοβάται ότι αυτό το πτυχίο που με κόπους και μόχθους έχει πάρει θα μείνει κρεμασμένο στον τοίχο του δωματίου του και όχι σε κάποιο γραφείο όπου θα εργάζεται. Φοβάται ότι δε θα μπορεί να εφαρμόσει τα όσα διδάχθηκε και ανησυχεί μην τυχόν και με την καθυστέρηση εξευρέσεως εργασίας χάσει κι αυτά που έχει μάθει. Φοβάται ότι δε θα του δοθεί η ευκαιρία να αποδείξει στην κοινωνία τι πραγματικά αξίζει.

Συνεπώς όλοι φοβούνται για κάτι, και όλοι μας ζούμε στην ανασφάλεια και αντιδρούμε αναλόγως με το επίπεδο φόβου που έχουμε. Ζούμε καθημερινά την οικονομική ανασφάλεια αφού δεν υπάρχει ασφάλεια ούτε στο σπίτι, ούτε στη δουλειά, ούτε στην επιχείρηση, αλλά ούτε και στην ίδια μας την πατρίδα.

Άλλες πάλι φορές ο φόβος βάζει τους ανθρώπους σε βαθύ συλλογισμό και τους παραπέμπει στο παρελθόν να σκεφτούν, πώς και τι ήταν αυτό που προκάλεσε όλους αυτούς τους φόβους και συνεπώς την παγκόσμια οικονομική κρίση.

Ο καθένας από μας θα έπρεπε να είναι πλέον πιο συγκρατημένος στις οικονομικού περιεχομένου δραστηριότητές του. Θα έπρεπε να έχουμε σαν γνώμονα το «**φύλαγε τα ρούχα σου να έχεις τα μισά**». Ο άνθρωπος δεν πρέπει να είναι άπληστος, αλλά να επιζητά τη συμβουλή ειδικών και την ανταλλαγή απόψεων με άτομα που έχουν τριβή με οικονομικά θέματα, αφού μετά την οργή του χρηματιστηρίου ακόμα οι πληγές και οι τσέπες πολλών από εμάς παραμένουν ανοικτές.

Τα όσα συμβαίνουν σήμερα στην παγκόσμια οικονομία δείχνουν πόσο σημαντικό είναι στις καλές περιόδους να ετοιμάζεται κανείς και για τις άσχημες.

Καλή οικονομική χρονιά.